

EL COMANDAMENT SUPERCONTROLADOR

LA PARTIDA DE LA TEVA VIDA

[LOADING]

DAVID
BADDIEL

Estrella Polar

**DAVID
BADDIEL**

Il·lustrat per Jim Field

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Publicat per primera vegada en anglès el 2015 per Harper Collins Ltd.

Títol original: *The Person Controller*

© del text: David Baddiel, 2015

© de les il·lustracions d'interior i coberta: Jim Field, 2015

© de les característiques d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2018

Fotocomposició: Infillibres, S. L.

ISBN: 978-84-9137-470-1

Dipòsit legal: B. 494-2018

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

En Fred i l'Ellie

En Fred i l'Ellie Stone eren bessons. Però no tenien clar si es podien anomenar idèntics o no. La veritat és que compartien la mateixa data d'aniversari (el 20 de setembre de feia onze anys) i els mateixos pare i mare (l'Eric i la Janine). Però es deien Fred i Ellie. I és molt evident que un nen i una nena no són idèntics.¹

Tot i això, se sentien idèntics. De vegades fins i tot tenien la sensació que sabien el que l'altre pensava. És més, encara que els separessin dos-cents metres,

1. Un nen i una nena només poden ser bessons fraterns, mai idèntics. Però no em demanis que te n'expliqui la diferència. Fa una mica d'angúnia.

eren capaços d'articular paraules i saber sempre el que deia l'altre.

I realment també semblaven força idèntics. Tots dos duïen ulleres, i gairebé sempre els uniformes escolars (tot i que al seu institut no era obligatori l'uniforme). I tots dos, en el moment que comença aquesta història, portaven bràquets a les dents de dalt.

També els agradaven les mateixes coses. Entre elles: els superherois, les pel·lis de dibuixos animats japonesos, els còmics, les mates (sí, la veritat és que els agradaven les mates; de vegades jugaven a un joc que es deia «Qui pot anomenar més decimals de pi») i, sobretot, els videojocs. Tots els videojocs, però els seus favorits eren el *FIFA*, l'*Street Fighter*, el *Super Mario* i el *Minecraft*. Per a l'únic que estalviaven la setmanada, que no era gaire esplèndida, era per

comprar les darreres versions d'aquests jocs.

L'Ellie, però, era mi-

llor que en Fred

pel que feia als

videojocs.² Cosa

que a en Fred tant

li feia. Sabia que

ella era més ràpi-

da amb els dits i te-

nia millor coordina-

ció ull-mà. I tot i que de

vegades el frustrava perdre,

d'altres gaudia observant-la amb els dits movent-se a

tota màquina pel seu comandament, com si toqués

un concert de música clàssica de memòria.

I quan dic el seu comandament, vull dir el seu co-

mandament. L'Ellie i en Fred sempre feien servir el

seu propi comandament. Ella en particular sempre

2. En Fred era millor que ella en una cosa, si més no: personalitzant els avatars. Era capaç de personalitzar qualsevol avatar de qualsevol joc perquè el personatge de la pantalla tingués una pinta espectacular: el pentinat, el color dels ulls, el to de la pell, la roba, les dents, la forma i la mida. De vegades es preguntava si fer allò no li agradava més que jugar als jocs.

tenia claríssim quin era el seu, ja que el tacte i el pes (tot i que per a algú no expert en la matèria tots dos tenien exactament la mateixa pinta i el mateix tacte) eren ideals per al seu estil.

I, per això, el que li va passar al seu comandament la va disgustar tant.

CAPÍTOL DOS

L'Eric

L'Eric Stone era (no hi ha cap manera agradable de dir-ho) gras. Bé, sí que n'hi ha algunes (i l'Eric les feia servir sovint, descrivint-se com d'estructura òssia gran, o corpulent, o dient que patia una terrible retenció d'aigua), però la veritat és que era gras i punt. Perquè menjava molt. Però no patia cap terrible retenció d'aigua, sinó entrepans de béicon.

Per ser justos amb ell, havia fet (normalment després d'una mica de pressió per part de la seva dona, la Janine, i dels seus fills, en Fred i l'Ellie) un munt de dietes.

Havia fet la dieta rica en fibra, la baixa en carbohidrats, la dels sucres, la de sense sucres, la de la sopa de

col, la de la sopa de pèsols i menta, i una que es va inventar que consistia a menjar únicament magdalenes de plàtan i formatge. També havia fet la 5:2 (és a dir, menjava cinc dies a la setmana el que li donava la gana i feia dos dies de dejú) i la 6:1 i la 4:3 i la 2:5 i fins i tot la 17:28 (que implicava no menjar res durant un minut entre les 17.27 i les 17.29 cada dia). Havia anat a diversos grups, com ara Controladors del Pes, Xocòlics Anònims, el grup d'autoajuda dels que pesaven cent quilos i aquell on els corpulents d'es-

tractura òssia grossa que retenien els entrepans de béicon s'asseien en cercle i deien que la cosa no era ben bé culpa seva (de fet, aquest últim era com la Jaine anomenava tots els grups de dieta de l'Eric).

El problema era que les dietes no feien que l'Erin s'aprimés. De fet, encara s'engreixava més, perquè cada vegada que n'acabava una (i sempre les acabava normalment al cap de quatre o cinc dies), es cruspia cinc vegades el seu pes en entrepans de béicon.³

L'Eric tot just atacava un entrepà de béicon (el primer que es prenia després de deixar la dieta de la pell de patata al forn que havia fet dos dies sencers i que et permetia menjar pells de patata al forn untades amb alguna cosa baixa en greixos, i ell va decidir plantar-s'hi maionesa) quan va passar allò tan lamentable que va passar al comandament de l'Ellie.⁴

L'entrepà de béicon, d'alguna manera, va ser el

3. No hi ajudava gaire el fet que l'Eric treballés en un supermercat com a gerent de vendes, sigui el que sigui això (ho hauria de saber, però no ho sé; de fet, mai no he sabut ben bé el que impliquen les feines que es diuen coses com aquesta). Això significava que els Stones obtenien molts descomptes en tot el menjar, especialment en el béicon, i l'Eric se n'enduia tant a casa, que encara li feien més descompte.

4. Sóc conscient que he utilitzat el verb «passar» dues vegades molt seguides. No t'hi trenquis el cap.

que ho va provocar tot. Perquè cada vegada que l'Eric Stone es cruspia un entrepà de béicon després de fer una dieta, aquell sabor deliciós del greix saladet de les llenques de porc sobre el pa blanc untat amb aquella salsa marró el duia a una mena de trànsit profund que el feia tancar els ulls i oblidar-se de tota la resta. És a dir que s'abstreia absolutament de tot, concentrat com estava en l'entrepà.

Per desgràcia, el moment en què es va absteure mentre menjava aquest entrepà en particular va ser també el moment en què estava assegut al sofà davant del televisor, amb el plat en una mà i l'entrepà a l'altra EN CALÇOTETS.

Aquells CALÇOTETS de tota la vida amb l'obertura al davant en forma de *i* grega, enormes, de color gris i comprats el 1987.

Tenia pensat obrir els ulls al cap d'una estoneta i mirar la tele. Però no en breu. No fins que no hagués assaborit ben bé aquell gust salat. No fins que...

—Au!!! —va exclamar obrint els ulls de bat a bat.

—Què passa? —li va preguntar la Janine sense molestar-se a apartar la mirada d'*Una fortuna a les*

golfes. La Janine Stone no se'n perdia cap episodi i estava convençuda que algun dia ella mateixa trobaria alguna andròmina que valdria milions de lliures a les golfes. Cosa que era estranya, ja que la família Stone vivia en una planta baixa.

—M'he assegut a sobre d'alguna cosa, Janine!
—va dir l'Eric.

—Doncs mou-te —li va contestar ella encara amb la vista clavada a la pantalla, mentre acariciava la gata de la família, una bèstia blanca de pèl suau anomenada Margaret Scratcher.

—No puc!

—No pots?

—Em sembla... em sembla que se m'ha quedat encastada!

L'Eric es va aixecar.

Es va tombar i va donar l'esquena a la seva dona. Curiosament, malgrat l'evident dolor que sentia, en cap moment no va deixar de queixalar l'entrepà de béicon.

—Ho veus? —li va preguntar.

—Què vols dir, si ho veig?

Va mirar per sobre l'espatlla.

—Deixa de mirar *Una fortuna a les golfes!* Només un segon!

Amb un sonor esclafit de llengua, la Janine Stone va fer un esforç per apartar la mirada del televisor i va donar una ullada a l'esquena del seu marit per damunt del pelatge de la Margaret Scratcher. Llavors va mirar una mica més avall.

—Què és això? —va preguntar.

—Què és què?

—Aquesta cosa negra. Això que et surt dels calçotets.

—Això és el que vull saber! —va cridar l'Eric—. Tant me fa que em surti; el problema és que ho tinc clavat!

Va sentir un altre esclafit de llengua darrere d'ell. Una vegada l'Eric havia admès (discretament als seus amics al menjador de la feina, davant d'un en-

trepà de béicon) que, si la seva dona fos un soroll, seria un esclafit de llengua.

—Per l'amor de Déu, Eric. Inclina't.

L'Eric va fer el que li deien i es va produir una breu pausa mentre la Janine i la Margaret Scratcher l'examinaven. A l'Eric li va fer la impressió que sentia com el miraven. Aleshores la dona li va preguntar:

—Com dimonis se t'ha pogut encastar això aquí?

—Que com dimonis se m'ha pogut encastar el què aquí?

—EL MEU COMANDAMENT DE LA VIDEO-CONSOLA!!! —va saltar una altra veu.

La veu de l'Ellie, de fet. I sonava força disgustada. I amb raó, realment, ja que, en entrar a la sala, es va trobar amb la seva mare allargant la mà amb un cert fàstic per recuperar la seva possessió més preuada d'entre les galtes del cul del seu pare, enfundades en aquells calçotets del 1987 amb l'obertura al davant.